

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20

15. Oktober 1915

64. Aargang

Tale af Ældste Joseph F. Smith jun.

ved Korsaars-Generalkonferencen i Salt Lake City i April 1915.

Det er altid en Glæde for mig at høre Evangeliet blive prædiket og at lytte til Vidnesbyrdene af Israels Ældster; thi jeg modtager villig Evangeliet i sin Fylde, som det er blevet aabenbaret i disse de sidste Dage. Jeg tror fuldt og fast paa den store Forsoning, som blev tilvejebragt ved Jesus Kristus. Jeg antager ham som Guds enbaarne Søn, der kom til Verden for at sone vores Synder og skjenke os Liv og Salighed. Jeg tror paa Evangeliets Lære vedrørende de Dødes Opstandelse, og at Opstandelsen betyder, at alle Mennesker skulle virkelig udgaa af deres Grave og forene deres Legemer med deres Åland, og at derefter vore Legemer og den iboende Åland aldrig mere skulle blive adskilte. Jeg tror, at de Retsfærdige ville blive ophøjede og faa Magt og Herredømme i Guds Rige, og at ethvert Menneske skal blive belønnet i Forhold til sine Gjerninger. Jeg tror paa Evangeliets Lære vedrørende Omvendelse fra Synd, at det er nødvendigt for alle Mennesker at omvende sig. Jeg antager Læren angaaende Daab til Syndernes Forladelse ved Nedskænkning eller Begravelse i Bandet, udført af en Mand, som har Benyndigelse til at administrere i Herrens Navn. Jeg tror af mit fulde Hjerte paa Læreprincippet vedrørende Haands-paalæggelse for den Helligaands Gave, gjennem hvilken Ordinance vi komme i Forbindelse med vor himmelske Fader, saa at vi kunne lære hans hellige Villie at kjende og vandre paa hans Stier. Jeg tror fuldt og fast paa Evangeliets Lære vedrørende Alabenbaring fra det Høje og Guds Ålands Inspiration, og at Menneskene kunne nyde Privilegiet,

naar de rette Betingelser ere tilstede, og være i aandelig Forbindelse med Herren. Jeg tror paa Vønnens Princip, og at Ingen kan komme til Gud, uden at han har Vønnens Aand i sit Hjerte, som Følge af hvilken han henvender sig til sin Fader. Jeg tror paa Værdommen, at der er Frelse for den menneskelige Familie, og at det er Herrens Ønske og Ugt at frelse alle sine Børn, og at Alle ville blive frelste i et eller andet Rige med Undtagelse af nogle ganske faa, der ikke kunne reddes, da de forkaste Midlerne til deres Sjæles Frelse, idet de ere saare ugrundelige og synde imod det højeste Lys. Jeg tror, at Evangeliet er universalt. Det er ikke alene bestemt for os faa Sidste-Dages Hellige; men Herren ønsker at frelse alle Mennesker; og han vil tilsidst frelse Alle, der her eller hisset antage Kristi Evangelium og adlyde hans Love. Hans frelsende Haand er udstrakt mod alle, der ikke forhørde sig og forkaste Frelsen. Jeg troer ikke, at et Menneske bliver frelst alene ved at tro eller bekjende at tro paa Jesus Kristus, men at det maa holde ud til Enden og holde de Besalinger, som ere givne. Det er et med Evangeliet forbundet Princip, at de, som ikke bliver bekjendte med Saliggjørelsens Plan her i Livet, ville blive det i Andernes Verden og der blive dømte i Hetsfærdighed, som Apostelen Peter sagde, „lig Mennesker i Kjødet“, idet de omvende sig og tjene Gud. Alle Mennesker ville blive fundne af Gud i dette Liv eller i det næste og faa Evangeliet prædiket for sig. Tiden vil komme, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Guds Faders Ære“.

Jeg takker Herren for vores Templer, hvor vi kunne indgaa og modtage Belsignelser og Præstedømsmagt, som det er nødvendigt for os at modtage for at opnaa en Ophøjelse i Guds Rige, og hvor vi ogsaa kunne udføre Ordinancer til Frelse for de Døde, saa at de tillige med os kunne blive delagtiggjorte i Evangeliets frelsende Sandheder, ligesom vi her paa Jorden antage Evangeliet og blive forløste. Jeg er taknemlig til Herren for Kundskaben, jeg har om Ægteskabspagtens Evighed, hvis den er sluttet i Herrens hellige Tempel, idet Manden da er berettiget til at modtage sin Hustru i den kommende Verden, og Hustruen sin Mand; men de kunne ikke modtage dette herlige Privilegium, undtagen de ere forenede i helligt Ægteskab for Tid og Evighed af En, som har modtaget denne beseglende Magt. Paa ingen anden Maade kan denne Belsignelse erholdes. Jeg er ogsaa taknemlig for Kundskaben, jeg har, at alle saaledes helligede Familiesforbindelser skulle bestaa i Livet herefter.

Jeg tror paa alle Værdomme, som ere blevne fremsatte af de forskjellige Talere ved denne Konference. Jeg holder dem alle for gyldige og fryder mig ved at vide, at de ere blevne aabenbarede med Sandhedens Tydelighed og Kraft i denne „Tidernes Fyldes Husholdning“ og Evangelie-Uddeling. Jeg beder, at vi som Sidste-Dages Hellige maa blive forenede i Alt, som vedrører vort Befærds, se Øje til Øje med

Hensyn til alle disse Sandhedens Principper og slutte os sammen for at udbrede Evangeliet i hele Verden. Jeg haaber, at Troen paa alle disse forskjellige Principper stedse maa blive bevaret i vore Hjerter; at vi ikke ville forlade vore besæstede Stillinger overfor Synden, som vi kjæmpe imod, og at vi stedse maa staa forenede om at bekjæmpe den.

Jeg tror, at det er vor hellige Pligt at elske hinanden, at have Tiltro og Tilstid til hinanden, og at det er vor Pligt at se bort fra hinandens Fejl og Svagheder og ikke forstørre dem i vore egne eller Verdens Øjne. Der skulde ikke finde nogen ukjærlig Kritisering Sted af Søssende eller nogen Bagtalsje eller ond Omtale af nogen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi skulde forblive tro mod hinanden og tro mod ethvert Princip i vor Religion og ikke være uenige eller modstridende hinanden i nogensomhelst Henseende. Vi skulde ikke nære Skinsyge mod hinanden eller vredes paa hinanden; og vi skulde vel vogte os for, at saadanne Følelser ikke føste Rod i vore Hjerter, at vi ikke kunne tilgive hinanden, hvis vi have forset os mod hinanden. Der skulde aldrig eksistere den Følelse i Guds Børns Hjerter, at vi ikke vilde tilgive et Menneske, lige meget hvem det er. Herren har sagt i en af Åabenbarkerne:

„Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi paa ham hviler der en større Synd. Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder udkræves det at tilgive alle Mennesker. Og I burde sige i Eders Hjerter: Lad Gud dømme imellem mig og Dig, og lønne Dig efter dine Gjerninger. Og den, der ikke angrer sine Synder og bekjender dem, skulle I bringe for Mænigheden og gjøre med ham, som Skriften, enten ved Besaling eller Åabenbaring, siger Eder. Og dette skulle I gjøre, paa det at Gud maa forherliges, og ikke fordi I flettes Medlidenhed og ikke tilgive; men for at I kunne vorde retsærdiggjorte for Lovens Øjne, og at I ikke skulle fortørne ham, som er Eders Lovgiver.“

Jeg tror paa denne Øere. Vi burde ikke nære Følelser imod hinanden, men være i Besiddelse af Tilgivelsens Land og udvise Broder- og Søsterkjærlighed, den ene imod den anden. Lad enhver af os, være sig Mand eller Kvinde, erindre sine egne individuelle Fejltagelser og Svagheder og bestræbe sig paa at rette dem. Vi ere ikke naaede dertil, at vi ere fuldkomne endnu, og vi kunne næppe forvente, at vi ville blive det i dette Liv. Ikke desmindre er det muligt for os ved den Helligaands Hjælp at staa forenede sammen, idet vi se Øje til Øje, og at overkomme vores Synder og Ufuldkommenheder. Hvis vi ville gjøre dette, idet vi øre og respektere alle Herrens Besalinger, ville vi forblive en Magt i Verden til det Godes Fremme; vi skulle da overvinde og overkomme alt Ondt, al Modstand mod Sandheden og fremlest Retsærdighed paa Jordens Overflade. Thi Evangeliet vil blive

spredt, og Menneskene i Verden ville føle den Indflydelse, som vil udgaa fra Zionsfolket, og de ville føle sig mere og mere paavirkede til at omvende sig fra deres Synder og modtage Sandheden.

Der er ingen Bladet blandt Zions Børn for dem, som synde med Forsæt, men kun for dem, som omvende sig fra Synd, for den Mand og Kvinderne, som vender sig bort fra Uguadelighed og søger efter evigt Liv og Evangeliets Lys. Vi skulle ikke give Blads for Synd i mindste Maade, lige saa lidt som Herren kan gjøre det, men vandre i Oprigtighed og Fuldkommnenhed for Herren. Det er vor Pligt at se efter hinandens Velserd, at beskytte hinanden og advare hinanden mod Fare, at lære hinanden Principperne i Gudsrigets Evangelium og staa forenede sammen mod Verdens Synder.

Jeg beder, at vi ville gjøre dette, og at vi ville gaa fra denne Konference med en Beslutning i vores Hjerter om at fortsætte vor evangeliske Gjerning med større Flid og være mere forened i enhver Henseende med Hensyn til at forsvare Sandheden i sine Enkelheder, saa at Herren kan udgyde sin Land over os og velsigne os overslødigen, hvilket han sikkert vil gjøre, hvis vi ville rette os efter hans Love og holde hans Besalinger og de Pagter, vi have indgaaet med ham om at tjene ham. Jeg beder derom og om enhver anden Belsignelse, som vil blive til vor Gode, i vor Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvem er Lykkelig?

Frit ester en Artikel af Eldste Orson Pratt i »Millennial Star«, 1866.

Hvem er den lykkelige Mand? Er det Kongen paa sin Throne eller Kejseren, som har Indflydelse paa Millions Skjæbne? Bestaar Lykken i at beklæde en Stilling, hvor man fra en Kongethrone kan regjere Land og Rige, eller i at udøve politisk Magt og Indflydelse, eller i fra Millionærens Hus at udøve Indflydelse paa Millions Liv i Arbejderverdenen og Indflydelse paa Handel og Industri, ja endog paa Krigsbegivenhedernes Gang, naar Nationer i vildt Raseri og som Djævle kjæmpe imod hinanden? Bestaar Lykkelighed i paa et eller andet Omraade at bane sig frem og vinde menneskelig Ære? Eller i at saa høje Titler, saasom „Greve“, „Baron“, „Excellence“, „Hs. Hellighed Paven“, „Hs. Majestæt Kejseren“? Bringer Besiddelsen af denne Verdens højperlige Ting varig Lykke? Har den Lærde fundet Lykken? Bestaar Lykken i at kunne bevæge sig blandt Filosofer, Mathematikere, Kemister, Astronomer eller literære Personligheder, eller i at kunne dyrke Kunsten? Eller i at kunne rejse fra den ene Ende af Verden til den anden paa Fornøjelsture?

Sig mig, I afdøde Millioner: Hvem blandt Eder var lykkelig? Fortæl mig, I Jordens Børn: Er Lykken funden af dødelige Mennesker?

Hvor stal jeg henvende mig for at faa dette Spørgsmaal besvaret? Lad vor gamle Jord, lad Moder Jord, som har været Bidne til alle Menneskenes Handlinger siden Verdens Begyndelse, tale! Lad Jordens aabne sin Mund og vidne! Og forstaa dens Sprog, Du, som søger Kundstab! Lyt! Hvad forkynder Moder Jord? Hvilket Svar kunne vi uddrage af Stormeus Tuden, som farer hen over de Hedengangnes Gravsteder? Hvilket Svar kunne vi læse i Tordenens Lynildsskrift? Hvilket Svar i Havets Bølgers Brusen, det Hav, de Have, i hvilke Millioner af Mennesker i Kartusindernes Løb have fundet Døden, de fleste i deres forholdsvis fredelige Sysler for at finde „Lykken“, naar Storm har faaet Overtaget og begravet dem i Bølgerne; men ogsaa mange, som tænkte, at de varer paa Vejen „til Ros og Magt“, naar de krydsede Vandene for at bekæmpe en saakaldt „Fjende“ paa Land eller Vand! O, hvor store Daarer dog Menneskene have været! Hvilket Svar paa vort Spørgsmaal giver Jordens og de Ting, som findes paa Jordens, ved at bessue stormhærgede Byer, hvor Tusinder have maattet lade Livet, og hvor Ejendom for Millioner af Kroner er bleven ødelagt? Hvilket Svar modtage vi ved at læse om Hungersnød i fjerne Lande? Hvilket Svar ved at læse om mægtige Byer og Landsdele, der i Oldtiden blev ødelagte ved Jordskælv og i mange Tilsælde blev skjulte af Moder Jord eller af Oceanets Vand — Byer og Landsdele, hvis Befolning betragtedes som særlig oplyst og civiliseret? Hvilket Svar modtage vi ved at læse i Historiens Blade om disse Ødelæggelser eller ved at bessue dem af de ødelagte Byer, som det ved Udgavning bliver muligt at betragte, og derved gjøre os Forestillinger om Forholdene paa hine Tider, da disse frugtelige Kalamiteter fandt Sted. Hvem kan tænke paa al denne Elendighed uden at blive dybt bevoget i Sindet? Hvem kan overveje alt det bitre, der har været forbundet med Menneskenes Liv paa Jordens, uden at vækkes til alvorlige Tanker? Hvem kan reflektere over alle de bitre Kvaler, som Moder Jord paa Grund af Menneskenes Synder har gjennemgaaet, uden at sørge over al den Besmittelse, hun har maattet udholde i 6000 Aar? Hvem er saa død for aandelige Følelser og Sympathetisk Forstaaelse, at han, eller hun, ikke af al sin Sjælestyrke vil virke henimod det Maal, at Jordens — der sammenlignelsvis er en Fange paa Grund af alle de uretfærdige Gjerninger, som blive udførte paa dens Overflade — kan blive frigivet, og at den Forbandelse, som hviler over mange Mennesker paa Grund af deres ugudelige Liv, ikke evindelig skal forvolde Moder Jord Smerte?

O, lad gamle, lidende Morders Lænker brydes isønder! Lad hende rette sig i sin Dronningehynde og ryste sine Grundvolde! Lad hende isøre sig den Styrke og Magt, som kommer fra Skaberen, fra den almægtige Gud selv! Lad hende samle de mægtige Vandene til eet Sted, som de hellige Oldtidsprofeter vidnede om vilde finde Sted paa

den sidste Tid! Lad hende forene Verne og Fastlandene til eet Land, der aldrig mere skal sondaerives! Lad de evige Bjerger bøje deres knejsende Toppe! Lad Herrens rensende Gld lutre Jordens for al Besmitelse, saa at Fangen kan blive løst og al Naturen smile som paa Skabelsens Morgen, da Jorden blev velsignet af Herren, og vore første Forældre, Fader Adam og Moder Eva, blevet satte i Edens Have for at dyrke den — den Have, som Herren selv havde plantet! Lad Moder Jord berede sig til sin Skabers og Menneskenes Gjenlösers, Jesu Kristi Nærværelse! Lad Jorden gjøre sig rede til den forjættede Sabbatshvile, til de Helliges Opstandelse, og lad der hersse Fred paa Jorden i et tusinde Aar!

Kristus sagde til Arbejderkårerne i fordums Dage: „Kommer hid til mig, Alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile“, og han har forjættet, at han vil berede sine Hellige fra Verdens første Tid en tusindaarig Sabbatshvile. Menneskene ere ikke福德ømte til evig Ulyksalighed og til evig at stue Døden i Møde uden at saa Forvisning i deres Hjerter om en kommende lykhalig Tilstand, som de, der ville følge den gode Hyrde, Jesus Kristus, kunne blive delagtiggjorte i; thi Menneskene skulle ikke for evig søger, og søger omsonst, for at finde „Lykken“ og evig Livsglæde. Men Lykken kan kun findes ved Kristi Bryst og ved Faderens Barm. Søge vi til Frelseren, ville vi blive fyldte af Haab. Men de jordiske Ting kunne ikke bringe os evig Livsglæde, selv om vi blive nok saa rige og mægtige og komme i Besiddelse af vor Rigdom og Magt paa en ørlig Maade. Vi kunne ikke ved Døden føre vores Rigdomme med os, og naar vi gaa herfra, er det kun vort aandelige Værd, der kommer til at gjælde. Men vi trænge til Hjælp her ovenfrå; og selve Jorden, vor fælles Moder, trænger til Hjælp. Og Hjælpen kan kun komme fra den almægtige Gud, som sendte sin Søn til Verden, saa „at Enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv“.

For Øjeblikket vaander Jorden sig i Smerte paa Grund af Uretfærdigheden, som hersker paa den, uagtet Moder Jord har været saa god imod os, har næret os ved sin Barm, har ladet os indaande sin herlige rene Lust, har ladet os bade os i Sollysets varmende Straaler og har givet os det livgivende, krystalklare Band at drikke — den Jord, som, sjøndt den vaander sig dybt i Smerte, dog hvert Foraar og Sommer skjuler den indre Smerte for vores Blinke, smiler til os gjennem Naturens Farvepragt, glæder os ved Blomsternes behagelige Duft og i sin næsten paradisiske Ønde vidner om al Guds Riges Hellighed! Men Vaaren varer ikke ved, thi Jordens Sørgedage ere ikke endte; og selv Sol og Maane vil sørge med den; thi „Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens den store og frygtelige Dag kommer. Hvis vi kunde høre Røsten fra Jordens Indre, vilde vi høre den sige: Ve, ve er kommen over mig, Menneskenes

Moder. Jeg pines. Jeg er nedtrykt paa Grund af mine Børns Ugude-lighed. Naar skal jeg hvile og blive renset fra Urenheden, hvormed jeg er besmittet? Naar vil min Skaber helliggjøre mig, saa jeg kan hvile, og Retsærdighed for en Tid herske? — Hvem kan lytte til denne sorgmodige Beklagelse og Henvendelse til Skaberen uden at blive dybt bevæget i Sindet? Og mange af de uretsærdige Handlinger, som ere blevne begaaede paa Jordens Overflade, ere begaaede i Civilisationens og Kulturens Navn! O, hvilken Formastelse! Hvilken aandelig Forblindelse Menneskene holdes i af Løgnens Fader, Djævelen, som ofte fremstiller sig i en Lysets Engels Stikkelse.

Men alle J, som søger „Lykken“: Henvend Eder til Faderen, som er Ophav til al Lykhalighed, og som vil velsigne os i sin elstelige, enbaarne Søns, Jesu Kristi Navn! Haab til ham! Henvend Eder i ydmyg Bon til ham! Driv Vantroen ud af Eders Sind, og blædgjør Eders haarde Hjerter overfor ham! Og bed, at ikke Eders, men hans Billie maa ske; og bered Eder til at modtage hans Aands Inspiration og til at modtage Raad fra hans udsendte Tjenere! Adlyd det ved Engle gjengivne Evangeliums Budstab! Lær Evangeliets sande Princip at kjende og ret Eder efter Herrens Besalinger! thi kun derved kunne J opnaa Frelse og finde „Lykken“. Henvend Eder til Herrens bemyndigede Tjenere, der ere udsendte fra Zion, og lær Saliggjørelsens Vej at kjende; og bliv delagtiggjort i Daab til Syndernes Forladelsh og i den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kirkens Eldster; og lad dit Hjerte blive fuldt af Haab; og lad Haabet lyse ud af dine Øjne og være et Vidne til Verden om Livskraften, der bor i Dig, og være et Vidne om, at Du har fundet „Lykken“! Og bevidn „med Træmodighed for al Verden“, at Herren har aabenbaret sig paany, at det sande Evangelium er gjengivet, at Kristi sande Kirke er gjenoprettet paa Jordens med Apostler, Profeter, Eldster, Præster, Lærere og Diakoner, der, besuldmægtigede af Herren ligesom Apostlerne og Eldsterne paa Kristi Tid, administrere Kristi saliggjørende Evangelium til Menneskernes Børn! Vi, Kirkens Eldster, bevidne, at ligesom der ikke er „noget andet Navn i Himlen eller paa Jordens, ved hvilket vi kunne blive frelste, end Jesu Kristi Navn“, saaledes er der ikke nogen anden sand Kirke paa Jordens end den af ham selv gjenopprettede, nemlig „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“.

Vi indbyde Alle til at undersøge vores Lærdomme, sammenligne dem med Bibelens Lærdomme og med Alt, hvad de vide er sandt; og vi vide, at Alle, som i Oprigtighed søger efter Sandheden og paakalde Herren om at modtage Lys fra ham, ville komme til at forstaa, at vi lære Sandheden, og at Evangeliet, vi prædike, er „Guds Kraft til Saliggjørelse for Enhver, som tror“, og derfor adlyder det; thi det er indbefattet i Kristi Evangelium, at hans Bud maa adlydes, hvis Menneskene ville frelses i Guds Herlighedsrige og blive evig lykkelig.

Fredag den 15. Oktober 1915.

Kaldt under „Fanen“.

I det forløbne Aar har denne Proklamation ofte lydt i de forskjellige europæiske Lande, der nu for de Flestes Vedkommende undergaa en Hjemsgøelse, som Historien ikke kan fremvise Mage til, et Menneskeslagteri, forbundet med Ødelæggelser og Grusomheder og medfølgende Sorger, som ingen Dødelig kan beskrive, og som Alt sker i saakaldte Kristelige Lande og ledes af nogle af Verdens mest oplyste Nationer. Mange Millioner have saaledes stillet sig under deres respektive Hjemlands Faner for med Vold og Magt at knuse deres „Fjender“, som i mange Tilfælde ere Medbrødre i det samme kirkelige Samfund, hvortil de selv høre. Tusinder af dem, som saaledes kjæmpe og udgyde deres Medbrødres Blod, kjende kun saare lidet til det egentlige Maal, som det gjælder, men ere som Soldaten, der af sin Overordnede blev spurgt: „Kan De sige mig, hvorfor en Soldat altid skal være rede til at dø for sit Fødeland?“ og svarede: „Ja, det er sandt, Hr. Løjtnant, hvorfor skal han?“ Dette er i mange Tilfælde Alt, hvad en Soldat veed om Malet; desuagtet maa han stille sig under Fanen og ved given Lejlighed gjennemøre sin Medbroders Hjerte; og hvis en slig „Heltegjerning“ lykkes for ham, dekoreres han enten med Førnkorset eller med andre Ordener, der ere forarbejdede i dette Øjemed. Man standser og spørger: Er dette Kristendom? Er mon dette, hvad Fortidens hellige Mænd skuede i Aanden, naar Fremtidens Syner stode for deres Blisse som en opladt Bog? Er dette en Opfyldelse af Profetenes Esaias Forudsigelser, at de „Jehusslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe stige op, og Bjergene skulle flyde af deres Blod“. (Es. 34, 3.) Er dette, hvad han mener, naar han siger: „Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver faa Mennesker tilovers“; og er Grunden den, som han nævner: „Thi Landet er besmittet for dets Indbyggernes Skyld; thi de have overtraadt Love, forandret Skikke, og gjort den evige Vagt til Intet.“ Vi ere meget tilbøjelige til at tro Profetens Udtalelser; thi i Sandhed! Alting vidner derom. Lig andre af Herrens Salvede kommer vor Tidsalders, „de sidste Dages“ Profet med Herrens Ord, saaledende: „Lytter, thi se, Herrens Dag er nær; thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlene skulle bæve, Jorden sjælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere,

bliver og slummer, indtil jeg atter falder. Derfor ombinder Eders Lænder, at I ikke skulle findes iblandt de Ugudelige. Opløfter Eders Røst og spar ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Drølle og Fri, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag Ser, Dagen er kommen, da min Bredes Skaal er fuld. Ser, sandeligen siger jeg Eder, disse ere Herrens, Eders Guds Ord; arbejder dersor, arbejder i min Binggaard for sidste Gang — falder for sidste Gang Jordens Indvænere! Thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jordens til Dom, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig Jordens." (Pagt. Bog, 43 Kap.) Naar vi derfor nævne: Kaldt under „Fanen“, da sører denne Henvendelse til alle Kirkens Mænd i denne Mission, som have modtaget en større eller mindre Grad af Præstedømmet og ere beskikkede til at virke i Mesterens Tjeneste; thi det er i en viis og ødel Hensigt, at saa vigtigt et BUND er blevet os tildelt: at vi skulle arbejde og gjøre Menneskene bekjendte med det store Frelserverk, som nu tilbydes dem. Ved vort Besøg i Missionen have vi lagt Mærke til, at i flere Tilfælde bliver et af de vigtigste Embeder i Kirken ganske forsømt, idet Lærerne, som ere beskikkede til at besøge de Hellige i Hjemmene, af en eller anden Grund undlade at gjøre det; og atter i mange andre Tilfælde sører Lærernes Besøg til Søskende altfor sjældent, hvilket kan forårsage, at Afgivelser fra Pligtens Sti finde Sted; thi Menneskene kunne let forvildes i denne Tids Mørke og falde i Overtrædelse. Grindrer, elskelige Brødre, at Lærerens Pligt er „at vaage over Menigheden bestandigt, og være hos Medlemmerne og styrke dem, og paase, at der ingen Udyd findes i Menigheden, ej heller Udestaaelser imellem nogen, ejheller Løgn, Bagvækselse eller ond Tale; og paase, at Menigheden ofte møder tilhammen, og at alle Medlemmer gjøre deres Pligt.“ (Pagt. Bog 20, 53—55.) Det er for denne Gjerning, vi ønske at kalde Eder, Brødre, under Fanen; thi vi behøve Eders Bistand til at „føde Herrens Haar“ i dette udstrakte Felt. Afstanden og Forholdene tillade os ikke at besøge enhver af Eder i Hjemmet for at fremholde for Eder Nødvendigheden af denne Gjerning, men vi tro, at I som vise og ødle Mænd ville modtage denne Paamindelse gjennem vor Talsmand „Stjernen“. Vi tro, at vi i de fleste Tilfælde ere temmelig nøje bekjendte med Eders daglige Slid og Slæb for Tilværelsen i disse dyre og kummerfulde Tider. Tænk ej for et Øjeblik, at vi undervurdere Eders Stræben for at fremme Herrens Sag og Eders Kjærlighed til den Sag, der er fælles for os Alle. Vi takke tilvisse Gud for Eder og beundre ofte Eders Flid; men det er paa samme Tid vor Pligt at minde Eder om at være paa Eders Post, hvis vi forstaa, at Salighedens Fjende søger at bryde vores Geledder. „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne,

ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Throne.“ Dette er vort Maal, Brødre, og Maalet for alle de adsprede Hellige i denne Mission. Tab det ikke af Sigte i den Tummel og det Virvar, som nu raader paa Jorden. Hav stadtigt i Minde, at Zions Skib sejler sin bestemte Kurs over det mægtige Dyb mod Forjættelsens hellige Land. Husk, at „Koret er i god Behold, og paa Udkig er de Told“; men husk tillige, at vi hver især maa kjende vor Post og fylde vor Part i det store Program, uden hvilket vi ingen Løn kunne forvente; thi Lønnen vil kun erholdes formedest „Offer og streng Lydighed“. Lader os derfor Alle, Brødre og Søstre, stille os under Sandhedens og Retfærdighedens Fane og forkynde Fredens Budskab til alle Mennesker, og i fuld Tillid til Gud stedse gaa frem, „sejrende og til Sejr“.

Hans J. Christansen.

Missionsnøjheder.

Aflæsning og Beskikkelser. Præsident Peter M. Lundgreen er løst fra at præsidere over Aalborg Konference, men vil fremdeles præsidere over Aarhus Konference.

Eldste Moroni P. Stark er beskiftet til at præsidere over Aalborg Konference, og Eldste Alvin D. Stoker er beskiftet til Sekretær for Aalborg og Aarhus Konferencer.

Efteraarskonferencen i København i Dagene fra den 2. til den 5. Oktober 1915.

Der blev i alt aholdt 7 Møder under Konferencen. Flere prægtige Blomsterbuketter vare i Anledning af Konferencen hensatte i det store Lokale. Det gode Sangkors ypperlige Sang bidrog meget til at glæde alle dem, der overværede Konference-Møderne. Mange belærende og opmuntrende Taler blev holdt, og de Hellige fryhede sig i hinandens Selskab.

Præstedømsmødet Lørdag Aften den 2. Oktober.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Kom, alle I Guds Mænd“ og Bøn af Eldste Tage Kalmar. Sangen: „Tiden er nær, da Messias skal komme“, blev dernæst sungen. Missionspræsident Hans J. Christansen anmodede Brødrerne fra Landdistrikterne om at afgive Beretning om Stillingen i deres Distrikter. Eldste Carl Nielsen meddelte, hvorledes Stillingen var i Syd- og Sydvest-Sjællands Gren, som han stod som Forstander for. Broder Jakob Jensen rapporterede Nordvest-Sjællands Gren, og Eldste Orla Nielsen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, meddelte, hvorledes Forholdene vare i denne Gren.

Præsident Christianen roste Brødrene for den Flid og Æver, de havde udvist som Tilsynsmænd i de respektive Grene, hvor de virkede, og han opmuntrade dem til at fortsætte den gode Gjerning, som vilde bringe rig Belønning. Han gjorde forskellige Henstillinger, hvorefter Mødet sluttedes med Udsyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, og Bon af Broder Albert Scheuer.

Søndagsskole-Konferencen Kl. 10.

Umiddelbart førend Søndagsskole-Programmets Udførelse samledes Bestyrelsen samt Lærere og Lærerinder som sædvanlig til Bon. Missionspresident Hans J. Christiansen holdt en inderlig og indtryksfuld Bon, med Takstigelse til Herren for hans naadige Bistand.

Søndagsskole-Konferencen begyndte med Udsyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, hvorefter Eldste N. A. Hansen, der havde virket som Missionær i Sverige, opsendte Indledningsbønnen. Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“, blev derpaa sungen. Præsident Christiansen bød de Tilstedeværende hjertelig velkommen. Han sagde, at et bestemt Program vilde blive udført, og vore Venner, som vare tilstede, vilde faa Lejlighed til at høre, hvad vi underviste Børnene i, og erfare, at vi troede paa Jesus Kristus og paa Alt, som hører til sand Religion. Vi havde modtaget Evangeliets „fuldkomne Lov“, og hvis vi efterlevede det ved Abenbaring gjengivne Evangeliums hellige Principper, vilde vi blive talte mellem hans udvalgte Børn.

Søndagsskolens Forstander, Eldste Jens P. Hansen, afgav Rapport angaaende Søndagsskolens Virksomhed i det sidste Halvaar. Der var 56 Børn i Børneklasserne og 18 Boyne i den theologiske Klasse. Der var 15 af Børnene, hvis Forældre ikke vare i Kirken. Der mødte gjennemgaaende 75 % af de indskrevne Børn. De mindre Børn havde i det forløbne Halvaar studeret Bibelen, og Børnene over 12 År havde haft Lektier i Mormons Bog og Pagtens Bog. Foruden 3 Bestyrelsesmedlemmer, Sekretæren, Kassereren og Organisten, virkede der 14 Lærere og Lærerinder i Skolen. Han opfordrede de af vore gifte Venner, som havde Børn, til at sende dem til Søndagsskolen. Et særdeles velvalgt Program blev derefter udført af de forskellige Klasser, saa vel klassevis som enkeltvis.

Præsident Christiansen følte sig overbevist om i sit Hjerte, at ingen Fader eller Moder, som havde sendt deres Børn til Søndagsskolen, havde fortrudt dette, da Skolen kun indpræntede i Børnenes Hjarter Evangeliets hellige Lærdomme og Alt, hvad der var af en oplysende og forædlende Natur. Han takkede Bestyrelsen samt Lærere og Lærerinder for den Midfærhed, de havde lagt for Dagen i at undervise Børnene om Evangeliets Lærdomme, og for det gode Eksempel, de havde sat for dem, og han roste Børnene for den Flid, de havde udvist. Vi lærte Børnene atære deres Fader og Moder. Han fremhævede den omfattende Virksomhed, Søndagsskolen udfoldede hjemme i Zion. Hvad der i Søndagsskolen blev nedlagt i Børnenes Hjarter, var ligesom Kjærner, der skulle oppe til evigt Liv. Som Forældre betragte vi

Børn som en stor himmelst Gave. Ligesom „Gud er Kjærlighed“, maa vi som Fædre og Mødre elste vore Børn. Uden Børn i Hjemmet bliver det tomt og øde. Han bad Herren velsigne alle i Jesu Navn.

Præsident Christiansen foreslog derefter Søndagskoleens hidtidige Bestyrelse samt Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemig vedtagne. Bestyrelsens Medlemmer ere: Jens P. Hansen, Forstander; Aage Kalmar og Julius Tronier, Raadgivere; Elvira Frederiksen, Sekretær; James A. Hansen, Kasserer; Poula Sørensen, Organist; Hyrum W. Jepsen, Sangleder.

Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord i et kjærligt Hjem“, blev sungen, hvorefter Genealog Jens Jensen sluttede den vellykkede Søndagskole-Konference med Tak sigelse.

Mødet Kl. 2.

Sangen: „O hører, I Slægter paa Jorden, et Ord“, blev sungen, hvorefter Eldste James A. Hansen aabnede Mødet med Bon. „Fra Himmelens høje Hvelv“ blev dernæst sungen. Eldste Orla Nielsen, Forstanderen over Nordøst-Sjællands Gren, talte til de tilstede værende Hellige og Fremmede. Han sagde, at han bestræbte sig stedse for, styrket ved Guds Land, at opfylde sine Kaldspligter. Enhver, som vil følge Kristus, vil faa en Gjerning at varetage i Livet. Udbredelsen af Evangeliets Værk vilde føre til Oprettelse af Fredstilstande paa Jorden. Herren fordrer, at vi skulle udvise vor Tro i vores Gjerninger. Naar Menneskene komme til Kundskab om, at Evangeliet er Sandhed, bør Intet holde dem fra at adlyde dets Fordringer. — Der var 35 Medlemmer i hans Distrikt.

Eldste Carl Nielsen, Forstander for Syd- og Vestsjællands Gren, talte derpaa. Han henlede de tilstede værendes Opmærksomhed paa Skrifstedet: „Derpaa skulle I kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed“. Han udførte sin Gjerning, idet han mindedes Kristi Ord. Han bar sit Vidnesbyrd om, at det var det eneste sande Evangelium, vi havde annammet. Han haabede, at alle Kirkens Medlemmer vilde opfylde deres Pligter, thi da vilde Belsignelserne og saa følge. Salmen: „Altter kraftigt saltes Jorden“, blev sungen.

Eldste N. A. Hansen sagde, at det havde været ham en stor Glæde at overvære Søndagskole-Konferencen om Formiddagen. Han oplæste Salmen: „O, min Fader, Du, som throner“, og bemærkede, at denne Salme var en af de ypperligste og mest indholdsrigt Salmer, som vi sang. Han omtalte det afguderiske Misbrug, der var blevet gjort af den faldne Kristenhed af Korset og Korsets Tegn. Mange vandt den brede Vej, som fører til Fordervelse, medens kun de faa vandt ad den snævre Vej, der fører til Livet. Vi burde prise Gud, vor Fader, fordi han havde oplyst os om Livets Vej. Han nedbad Herrens Fred og Belsignelse over alle de Oprigtige.

En Mandskvartet sang: „Herrens Raad ej Stov udgrunder.“

Missionspræsident Christiansen sagde, at Københavns Befolning havde faaet en offentlig Indbydelse gennem tre af Hovedstadens Bladene til

at overvære Konferencen og faa Evangeliets sande Principper forklarede, og der burde have været mange Fremmede tilstede, hvilket imidlertid ikke var tilfældet. Han henledte Opmærksomheden paa, at naar Kristus siger: „Teg har andre Haar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre hid, og der skal blive een Hjord og een Hyrde“, saa mente han dermed Folket i Amerika, som var af israelitisk Herkomst, og som han besøgte efter sin himmelsart, hvilket vi have Beretninger om i Mormons Bog. Han op læste den hellige Beretning i tredie Nefis Bog angaaende, hvorledes Kristus paa Amerikas Land besignede de smaa Børn. Det fremgik tydeligt af Skrifterne, at Kristus elskede at være i de ustyldige Børns Selstab. Han nedbad Herrens Besignelse over Alle. Sangen: „Hav Tak for Profeten“, blev sjungen, og Eldste Hyrum W. Jepsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mødet Kl. 7.

Sangen: „Evige Fader, vi ydmygt Dig bede“, blev sjungen, og Eldste Jens P. Hansen aabnede Mødet med Bon. Eldste John A. Carlsen fra Malmø Konference blev anmodet om at tale til Församlingen. Han sagde, at han havde lige læst om en Mand, som vilde oprette et nyt Religionssamsfund. Alle disse nye Samsfund vare i al Almindelighed byggede paa Brudstykke af Kristi sande Lære, og Ceremonierne, de udsørte, vare i de bedste Tilfælde kun Esterligninger af Evangeliets Ordinancer og Esterligninger af den rette evangeliske Frengangsmæde. Menneskene kunde ikke ved egen Visdom udfinde Evangeliets sande Lære, men det er absolut nødvendigt, at vi tro de aabenbarede Lærdommene, som vi have modtaget gjennem Profeten Joseph Smith, og at vi antage ham som Herrrens bemyndigede Tjener, og at vi rette os efter Guds bemyndigede Præstedommes Anvisninger og adlyde det sande Evangeliums Bud. Tidligere troede Menneskene kun paa Guds Rige heroventil, men flere nye Kirkesamsfund have faaet Øjnene op for Sandheden af, at Herren vil oprette et Tusindaarsrige paa Jordens. Imidlertid, det er absolut nødvendigt, at vi rette os efter de Bud og Besalinger og Lærdommene, som vi have modtaget gjennem Herrrens udvalgte Tjener, Joseph Smith; og først da kunne vi forstå Saliggjørelsens Plan i sin Sammenhæng. Oldtidsprofeterne udtalte mange Profetier med Hensyn til, hvad der skal finde Sted i „de sidste Dage“, og Joseph Smiths profetiske Udtalelser vare i nøje Overensstemmelse med disse Profetier; og Evangelieværfet, han paabegyndte, med Fuldmagt fra Jesus Kristus, sigtede Oldtidsprofeterne saa vel som Jesus Kristus og Apostlerne til. Gjenoprettelsen af Kristi sande Kirke paa Jordens i vor Tid er blandt andet en Opfyldelse af Profeten Daniels Profeti om, at en Sten skulde asrives fra et Bjerg, „men ikke af Menneskehænder“, og at den skulde rulle ud over den ganske Jord. Genealog Jens Jensen henleddede Tilhørernes Opmærksomhed paa Profetien om, at Elias skulde komme „førend Herrens den store og frugtelige Dag“, og at han skulde „vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes til deres Fædre“, saa at Herren ikke skal slaa Jordens med

Ban. **Weldste Jensen** forklarede Meningen af disse Skristens Ord. Han sagde i Forbindelse med Emnet, at næsten alle Kristne troede, at Daab var nødvendig til Salighed, men de havde ikke Forstand paa, hvilken Daab der er den rette. Vi kunde ikke blive døbte til vores Synders Forladelse undtagen af Mænd, som vare i Besiddelse af Præstedommet Myndighed; og saadanne Mænd vilde usravigelig døbe med Neddyppelsens eller „Begravelssens“ Daab; thi, som Apostelen siger: „Vi begraves med Kristus ved Daaben, saa at, ligesom Kristus opstod fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saaledes skulle ogsaa vi opstaar (af Vandet) og vandre i et nyt og helligt Levnet.“ Hvis vi, naar vi faa Forstand paa de Ting, som høre Guds Rige til, ikke leve i Overensstemmelse med denne vor Kundstab, kunne vi ikke blive frelse i Guds Rige. Koret sang: „Til Herren hører Jorden“.

Weldste Niels J. Green bar sit Vidnesbyrd angaaende Gjengivelsen af Kristi sande Evangelium. Han forklarede, hvorledes Evangeliet i sin Renhed ikke havde været kjendt af Menneskene siden Apostlernes og den første kristne Menigheds Tid, og at Evangeliets specielle Maadegaver havde været tilbageholdte fra Menneskene, lige siden Kristi autoriserede Præstedomme i tidligere Dage blev udryddet af Jorden, saa at der ikke fandtes en eneste Apostel eller Profet eller autoriseret Evangelist, Præst eller Præst til at opbygge Kristi sande Kirke paa Jorden. Men en Apostat-Kirke, der smykkede sig med Navnet „den hellige katholske Kirke“, blev opbygget med stor Kraft ester Konstantin den Stores Tid, hvilken Kejser antog „Kristendommen“ i dens forvrængede Skikkelse og anordnede, at „den kristne Lære“, som samme blev defineret af Bispperne, der nu stode som høje Embedsmænd under ham, herestørst skulde være Statens Religion. Bispperne og Præsteskabet, der virkede under dem, sik esterhaanden stor verdslig Indflydelse. Bispperne i Rom, der senere hen i Tiden blev kaldte Paver, sik om sider mere Indflydelse og udøvede større Magt end Kejsere og Konger. Katholicismen udbredte sig i de forskjellige europeiske Lande, og overalt i Verden, og ved flere Lejligheder udskyngede Paverne deres „Banstraale“ mod politiske Regenter, der ikke vilde rette sig ester deres Anordninger.

Fal Almindelighed forenede imidlertid Paverne og det katholske Præsteskab sig med de verdslige Fyrster om at undertrykke Folkene. Blandt de politiske Magthavere finde vi dog flere hæderlige Undtagelser. Ester Luthers og Reformationens Tid blev de protestantiske Kirkesamfund i hærlig streng Forstand „Statskirker“. Men med Grundlæggelsen af „De forenede Stater“ og Indsørelsen af friere politiske Forfatninger i flere af Europas Lande blev der givet mere religiøs og kirkelig Frihed til Folkene, og det sande Evangelium, som var gjengivet til Jorden ved Englesendelse med alle de Gaver og frelsende Kræster, som tilhøre samme, kunde atter blive forkyndt blandt Menneskernes Børn. Vi bevidne, at Gud kaldte Joseph Smith som sin Profet, at Kristi sande Kirke er genoprettet paa Jorden, og at guddommelig hemhjndigede Mænd prædike Saliggjørelsens Evangelium til Menneskene i vores Dage.

Missionspræsident Hans J. Christiansen forklarede sluttelig paa en

klar og overbevisende Maade enkelte af vore Troslærdomme. Han opførte nogle af vore Trosartikler og fremhævede, at disse klart bevise, at vi tro paa Kristus og ere Kristne i Ordets sande Bethydning. „Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand“, som den første Artikel af Kirkens Trosartikel lyder. Og „vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse“, som den anden af Kirkens Trosartikler lyder. Den, som paastaar, at vi skulle døbes for „Arvesynden“, fornægter i Virkeligheden Kristi Forsonings Kraft. Kristus „velsignede“ små Børn, men han døbte dem ikke, og vi læse heller aldrig om, at Apostolerne døbte små, uskyldige Børn. Daaben skal følge Troen paa Gud og paa Kristus som Verdens Fræsler, og Omvendelse fra Synd. Døberen Johannes advarede Fariskeerne, som kom til ham for at blive døbte, og sagde: „Bører da Omvendelsens værdige Frugter.“ Skriften lærer fremdeles: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes.“ Vi tro Kristi Værdommene nøjagtig, som de ere givne til os, og „vi tro, at alle Mennesker, formedes af Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangelietts Love og Ordinancer“, som den tredie af vore Trosartikler lyder. Vi dyrke Gud forgjæves, hvis vi praktisere Ceremonier, som ere indførte ved Menneskebud. Taleren sagde: „Det rene, sande og usorfalskede Evangelium er gjengivet til Jorden ved Englesendelse og forlyndes med Land og Kraft af Herrens Sendebud til alle Mennesker, uden Betaling deraf. Jeg bevidner, at Joseph Smith var en sand Profet, og at dette Værk er Guds Værk, og jeg bærer dette mit Bidnesbyrd i Jesu Kristi Navn.“ Salmen: „Belsign o Gud, Dit Folk“, blev sjungen, og Mødet sluttedes med Takjigelse af Eldste James A. Hansen. Koret sang som Extralumer Sangen: „O, hvor herligt!“

Præstedomsmødet Mandag Morniddag Kl. 10.

Efter Missionspræsident Christiansens Ønske agholdtes et Præstedomsmøde af Missionærerne og besøgende Brødre. Alle de Tilsidewearende fik Lejlighed til at udtales sig med Hensyn til deres personlige Følelser vedrørende den Gjerning, som Herren havde kaldet os til at udføre, og Mødet blev til stor gjensidig Trøst og Opmuntring.

Grensmødet den 4. Oktober 1915, Aften Kl. 8.

Bed Mødet bleve Kirkens Autoriteter af Missionspræsident Christiansen foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner som følger: Joseph F. Smith som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Anthon H. Lund og Charles W. Penrose som henholdsvis hans første og anden Raadgiver. Fremdeles de tolv Apostlers Kvorum og øvrige Generalautoriteter. Fremdeles Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission. Fremdeles Hans F. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission (Danmark og Norge), Niels F. Green som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“, James A. Hansen som Missionssekretær og Hyrum W. Jepson som

Konferencens Sekretær. Fremdeles Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, Carl Nielsen som Forstander for Syd- og Vestsjællands Gren med Jacob Jensen som Medhjælper, Jakob Jensen (en anden Broder af samme Navn) som præsiderende Præst over Nordvest-Sjællands Gren, samt Carl Andersen som Forstander over Bornholms Gren med John Larsen som Medhjælper. — Fremdeles de stedlige Kredslerere, de unge Mænds og Kvinders Foreninger, Sangforet som Organisation, og Dør vogterne. Alle Førslagene blev enstemmig sanktionerede.

Den Kvindelige Hjælpeforeningens Konference. Møde den 5. Octbr.

Præsidentinden over Hjælpeforeningen, Søster Kirsten Knudsen, ledede Mødet. Flere Søstre udalte sig angaaende deres Virksomhed i foreningen. Missionspræsident Christiansen holdt en meget opmunrende Tale til Søstrene og nedbad Herrens Belsignelse over deres Virksomhed. Folkethingsmand Aeldste J. J. Samuelson, var tilstede og talte ligeledes meget opmunrende til Søstrene. Præsident Christiansen foreslog den hidtidige Bestyrelse til Opholdelse som følger: Kirsten Knudsen, Præsidentinde; Christine Andersen, første Raadgiver; Sofie Kalmar, anden Raadgiver; Ingeborg Sørensen, Sekretær, og Hansine Frank, Kasserer. Fremdeles, at alle Lærerinderne, som hver Maaned besøgte de Hellige, blev opholdt i vor Tro og vore Bonner. Alle Førslagene blev enstemmig sanktionerede. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Niels J. Green.

Missionærernes Rapport for Juni, Juli, August og September Maaneder.

Konferencepræsident	Konference	Aantal Missionærer	Stifter omfattet	Bøger omfattet	Fremmede bøger belagte	Gangefiske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordførere	Børn nedsigtede
Hans J. Christiansen	København	1	1006	24	414	18	160	5	2	2
Peter M. Lundgreen	Aarhus	2	221	59	308	295	77	5	4	1
Moroni P. Stark	Aalborg	2	1631	28	557	88	125	5		3
James J. Peterzen	Kristiania	3	556	119	356	238	317	13		5
Adolph M. Nielsen	Bergen	2	1814	67	462	228	215	3		2
Alma M. Andreassen	Trondhjem	2	8	7	86	48	53	2		
Totallsum for Missionen		12	5236	304	2183	915	947	33	6	13

Indhold:

Tale af Aeldste Joseph J. Smith jun. 305	Missionsmønigheder.....	314
Hvem er lykkelig?	Efteraarstkonferencen i København	314
Redaktionelt:	Missionærernes Rapport.....	320
Kaldt under „Fanen“		

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København A.

Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen.)